

En güzel ayakkabı

BİRKAÇ GÜN ÖNCE, İstanbul'un daha önce hiç görmediğim bir semtini gördüm. Büyük ve şaşaalı iş merkezlerinin önünden neredeyse her hafta geçtiğim bir semtin hemen bitişiğinde olduğunu bu vesileyle öğrendiğim bir semtini.

İstanbul'un, Türkiye'nin ve modern zamanların 'iki yüzü'nü bir kez daha ele veren manzaralardı rastladığım. Bir tarafta çağdaş uygarlığın 'vitriini' diyebileceğimiz bir semt, öte tarafta bu vitrinin sahiplerine işgücü sağlayan komşu mekânlar. Bir tarafta refah, öbür tarafta fakirlik... Bir tarafta şatafatlı büyük binalar, öte tarafta vaktiyle işe en yakın yerde 'başını sokacak bir yer' telaşıyla yapılmış, gecekondü kökenli bir yapılaşma...

İstanbul'da neredeyse beşyüz metre mesafede böylesine zıt iki manzaranın varlığı beni sarsmadı değil.

Ama asıl sarsıntıyı, vakti geçmek üzere olan namazımı kaçırmamak üzere sığındığım semt camisinde yaşadım. Küçük, düzensiz apartmanlara bedel, henüz tamamen bitmemiş olsa da caminin geniş bir mekânda ve genişçe bir açık alanla birlikte

inşa edilmiş olması çarpıcı ve sevindiriciydi elbette. Bu haliyle cami, sadece manevî anlamda değil, sıkışık ve düzensiz bitişik nizam apartmanlar arasında maddî anlamda da bir teneffüs işlevi sağlıyordu semte.

Hayatımda ilk defa girdiğim o camide önce geçmek üzere olan vaktin namazını, sonra gelen vaktin namazını kılıp, topluca yapılacak tesbihatı beklemeden dışarı çıkarken gördüğüm tabloydu beni çarpan.

Bir çift ayakkabıdan ibaret bir tablo...

Ayakkabılarımı giymeden, namaza yetişme telaşıyla hemen önce eşige bırakılmış bu bir çift ayakkabıyı bir müddet öylece seyrettim.

Sonra, namazı beraber kıldığımız arkadaşşıma, "Şu ayakkabıyı görüyor musun?" dedim. "Bu ayakkabı, dünyanın en güzel ayakkabısı."

Bir fotoğraf sanatçısı olsam, o dakikada, durup kimbilir kaç açıdan fotoğrafını çekerdim bu ayakkabının. Hatta, bu ayakkabının çağrıştırdıklarından hareketle bir 'dünyanın en güzel ayakkabıları' diye bir fotoğraf sergisi düzenler ve hatta 'dünyanın en güzel ayakkabıları' başlıklı bir fotoğraf kitabı da hazırlardım.

Bir ressam olsam, o bir çift ayakkabının o dakikada ruhumda uyandırdığı duyguları tuvale resmederdim.

Ayakkabının hafızama resmolmuş görüntüsü hayalime yansıkça, hâlâ fırtınalar, heyecanlar, helecanlar uyanıyor içimde. Aceleyle eşige bırakılmış, bir çift ayakkabı...

Sahibinin ayakları küçük olmalı; otuzdokuz, belki kırk numara eder, ama kırkbir asla değil. Sahibi yaşlı olmalı veya soğuktan ziyade etkilenen biri olmalı; zira içinde keçesiyle ve topukları da saran hacmiyle, bir kışlık bot bu.

Ama iki parçası da aşınmış. İki parçası da, uzunca zamandır misafir ettiği parmakların rahat etmesi için kıvrım kıvrım olmuş.

Bir fakir mü'minin ayakkabısı idi bu. Onu, belki üç, belki beş, belki on senedir giyen bir fakir mü'minin.

Ayakkabıda son modayı takipten de, marka peşine düşmekten de çok uzaklarda bir fakir mü'minin.

Ayağına giyecek bir ayakkabı, boğazına girecek bir lokma, sırtına giyecek bir hırka, başını sokacak bir ev bulduğu için Rabbine şükredebilen; ötesini pek de kurcalamadığı ayakkabısının halinden anlaşılan bir fakir mü'minin.

Bu ayakkabıyı çok sevdim. Arkadaşıma, “Bu ayakkabı, benim için, dünyanın en güzel ayakkabısı” dedim. “Çünkü sahibini namaza götürüyor.”

Ben böyle ayakkabıları seviyorum. Yatay düzlemde tevazu, dikey düzlemde teslim ve inkıyad imzası taşıyan ayakkabıları...

Üçüncü Bölüm

Göstergeler